ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ **ΣΗΜΕΡΑ**

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΠΑΝΑΓΗΣ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

913: Ο Κωνσταντίνος Ζ' ο Πορφυρογέννητος ανακηρύσσεται αυτοκράτορας του Βυζαντίου. Επιτροπεύεται από ένα συμβούλιο αντιβασιλείας, με επικεφαλής τον πατριάρχη Νικόλαο Μυστικό.

1821: Ο Ιερός Λόχος υπό τον Αλέξανδρο Υψηλάντη ηττάται στο Δραγατσάνι από υπέρτερες τουρκικές δυνάμεις. Έπειτα από λίγες μέρες, ο Υψηλάντης θα περάσει τα αυστριακά σύνορα, θα συλληφθεί από τους Αυστριακούς και θα φυλακιστεί.

1917: Οι Γάλλοι, με την έγκριση του Ελευθέριου Βενιζέλου, εξορίζουν στο Αιάκειο της Κορσικής τους γερμανόφιλους αντιπάλους του, Δημήτριο Γούναρη, Ιωάννη Μεταξά, Σπύρο Μερκούρη, Ίωνα Δραγούμη και Βίκτορα Δούσμανη.

1942: Τερματίζεται με νίκη των Αμερικανών η μάχη του Μίντγουεϊ, μία από τις σημαντικότερες για την έκβαση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου μεταξύ ΗΠΑ και Ιαπωνίας.

1965: Η SONY παρουσιάζει το πρώτο βίντεο οικιακής χρήσης (μοντέλο CV-2000). Πρώτη τιμή: 995 δολάρια.

1970: Ιστορική απόκρουση του Γκόρντον Μπανκς στην κεφαλιά του Πελέ στον αγώνα Βραζιλία - Αγγλία (1-0) στο Παγκόσμιο Κύπελλο του Μεξικού. Ο Μπανκς θεωρείται από πολλούς ως ο τρίτος τερματοφύλακας όλων των εποχών μετά τον Λεβ Γιασίν και τον Ρικάρντο Θαμόρα.

2007: Κηδεύεται στο Γκέινσβιλ της Φλόριντα ο ρόκερ Μπο Ντίντλεϊ, παρουσία πλήθους κόσμου. Μία γκόσπελ ορχήστρα παίζει τραγούδια του, ενώ ξεχωρίζει μία λουλούδινη κιθάρα, στο σχήμα της τετράγωνης κιθάρας του Ντίντλεϊ.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1928: Τζέιμς Άιβορι, αμερικανός σκηνοθέτης του κινηματογράφου.

1929: Αντόνιο Καρμπαχάλ, μεξικανός τερματοφύλακας, ο πρώτος ποδοσφαιριστής που πήρε μέρος σε πέντε τελικές φάσεις του Παγκοσμίου Κυπέλλου (1950, 1954, 1958, 1962, 1966). Το 1994 δημοσιογράφοι της Βόρειας και της Κεντρικής Αμερικής τον εξέλεξαν κορυφαίο τερματοφύλακα στον κόσμο!

1958: Πρινς, καλλιτεχνικό ψευδώνυμο του Ρότζερ Νέλσον, αμερικανός ρόκερ.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1896: Παύλος Καρέρ, έλληνας μουσουργός από τη Ζάκυνθο. (Γεν. 12/5/1829)

1954: Άλαν Τιούρινγκ, βρετανός μαθηματικός και κρυπτογράφος, από τους πρωτοπόρους της πληροφορικής, με σημαντικό έργο στους αλγόριθμους. (Γεν. 23/6/1912)

1970: Έντουαρντ Μόργκαν Φόρστερ, γνωστός ως E. M. Forster, άγγλος μυθιστοριογράφος. Πολλά από το βιβλία του μετέφερε στον κινηματογράφο ο Τζέιμς Άιβορι. (Γεν. 1/1/1879)

Παύλος Καρρέρ (1829 – 1896)

Έλληνας μουσουργός της επτανησιακής σχολής, που έγραψε κυρίως όπερες. Υπήρξε ιδιαίτερα δημοφιλής στην Ελλάδα του 19ου αιώνα και με επιτυχημένη παρουσία στην Ιταλία. Ο Παύλος Καρρέρ ή Καρρέρης γεννήθηκε στις 12 Μαΐου 1829 στην αγγλοκρατούμενη Ζάκυνθο και ήταν γόνος οικογένειας γαιοκτημόνων του νησιού. Σπούδασε μουσική στη γενέτειρά του (1846-1847), την Κέρκυρα με τον Νικόλαο Μάντζαρο (1848) και στο Μιλάνο (1850). Το 1852 παρουσίασε την πρώτη του όπερα με τίτλο Δάντης και Βεατρίκη στο θέατρο του Μιλάνου Καρκάνο. Ακολούθησαν στο ίδιο θέατρο τα έργα Ισαβέλλα Ασπένα (1855) και Λα Ρεντιβίβα (1856).

Στο Μιλάνο άρχισε να γράφει την όπερα Μάρκος Μπότσαρης, το πρώτο έργο του από τη σύγχρονη ελληνική ιστορία, μολονότι το λιμπρέτο γράφτηκε στα ιταλικά και αργότερα μεταφράστηκε στα ελληνικά. Το 1858 παρουσίασε αποσπάσματα από την όπερά του αυτή στην Αθήνα ενώπιον του βασιλιά Όθωνα. Οι αγγλικές αρχές κατοχής τού απαγόρευσαν το ανέβασμα του έργου στη Ζάκυνθο, επειδή, λόγω του θέματός του, φοβήθηκαν φιλελληνικές εκδηλώσεις στα Επτάνησα. Το έργο στην ολοκληρωμένη μορφή του έκανε πρεμιέρα στην Πάτρα το 1861 και ακολούθησε το ανέβασμά του στην Αθήνα το 1876.

Ακολούθησαν δύο ακόμη όπερες του Καρρέρ, με σύγχρονα ελληνικά θέματα: Η κυρά Φροσύνη (1868) και η μονόπρακτη Δέσπω, η ηρωίς του Σουλίου (1875), η πρώτη του με ελληνικό λιμπρέτο. Το μελοδραματικό έργο του συμπληρώνουν τα έργα Φιορ Ντι Μαρία (1867), Μαρία Αντουανέτα (1873), Κόντε Σπουργίτης και κατά πολλούς το αριστούργημά του Μαραθών - Σαλαμίς (1886), που έκανε πρεμιέρα μόλις στις 19 Φεβρουαρίου 2003, στην Εθνική Λυρική Σκηνή.

Η μουσική του Καρέρ είναι βαθύτατα επηρεασμένη από το ιταλικό μελόδραμα, ιδιαίτερα από τον πρώιμο Βέρντι και το μπελκάντο. Κάποιοι μουσικοκριτικοί θεωρούν ότι η μουσική του δεν παρουσιάζει πρωτοτυπία. Με τον χρόνο, όμως, ο Καρέρ ανέπτυξε το δικό του προσωπικό ύφος, χρησιμοποιώντας και στοιχεία από την παραδοσιακή μουσική της ηπειρωτικής Ελλάδας. Εκτός από τις όπερες, έγραψε θρησκευτική μουσική (Ίνα τι εφρύαξαν τα έθνη) και τραγούδια, δημοφιλέστερα των οποίων υπήρξαν τα: Γέρο Δήμος, Μόλις έφεγγε τ' αστέρι και Ξύπνα γλυκειά μου αγάπη.

Πέθανε στη Ζάκυνθο στις 7 Ιουνίου 1896.

Ηχογραφήσεις

Μάρκος Μπότσαρης (EMI, 1989), Κυρά Φροσύνη (Lyra, 1998), Δέσπω (Lyra, 2002), Αυγή από την όπερα Μαραθών - Σαλαμίς και Το Ορφανό για πιάνο και φωνή, βασισμένο στο ομώνυμο ποίημα του Αχιλλέα Παράσχου (Έργα Ελλήνων Συνθετών του 19ου και 20ου αιώνα, Πολιτιστική Ολυμπιάδα, 2004)

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Της ΝΕΦΕΛΗΣ ΤΖΑΝΕΤΑΚΟΥ

Διαφορετικής προέλευσης «ψηφίδες» συνθέτουν τη σημερινή ποικιλόμορφη τουρκική κοινωνία, της οποίας ηγείται, εδώ και μία δεκαετία, ο «μετριοπαθής» ισλαμιστής Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν. Η Τουρκία και ο τρόπος λειτουργίας του τουρκικού κράτους, υπό τον Ερντογάν, επανήλθαν «βιαίως» στην επικαιρότητα.

Ενενήντα χρόνια μετά την ίδρυση της «σύγχρονης» Τουρκικής Δημοκρατίας, η τουρκική κοινωνία, η οποία τις τελευταίες ημέρες «εκρήγνυται», εξακολουθεί να παλεύει για να βρει τη «χρυσή τομή» ανάμεσα στο Ισλάμ και τη λειτουργία του «κοσμικού» της κράτους.

Η Τουρκία πράγματι έχει σήμερα πλέον δύο όψεις, όμως κανείς δεν μπορεί να παραβλέψει το γεγονός ότι το σουνιτικό Ισλάμ εξαρχής, από την εποχή του Κεμάλ Ατατούρκ, αποτέλεσε το θεμελιώδες στοιχείο συνοχής του τουρκικού έθνους.

Ο Ερντογάν, ο οποίος ανήλθε στην εξουσία υποσχόμενος το μαγικό συνδυασμό (μουσουλμανική πίστη, Δημοκρατία, ισχυρή οικονομία), καλείται σήμερα να βρει τον τρόπο, ο οποίος θα του επιτρέψει να «συγκεράσει» το Ισλάμ με τη Δημοκρατία, καθώς η αναντιστοιχία ανάμεσα στις δύο αυτές «ιδέες», στα λεγόμενα δύο πρόσωπα της Τουρκίας, αποτυπώνεται πλέον στην καθημερινή ζωή, μαρτυρώντας τη «μετάλλαξη» της τουρκικής κοινωνίας.

Σύμφωνα ωστόσο με έρευνα του Observatoire du monde turc et des relations euro-turques, η επιστροφή στις ρίζες του Ισλάμ, την οποία πρεσβεύει το κυβερνών κόμμα ΑΚΡ, ισοδυναμεί με την αποκαλούμενη «πάλη των τάξεων» και όχι με έναν «πόλεμο δύο πολιτισμών».

Την ίδια στιγμή, το ζήτημα που τίθεται είναι εάν ο πρωθυπουργός της Τουρκίας θέλει να ηγηθεί μιας χώρας, η οποία θα διέπεται από την αρχή του «δημοκρατικού συντηρητισμού», όπως ο ίδιος έχει επανειλημμένως δηλώσει, ή από την αρχή του «ισλαμικού φασισμού», όπως τα επικριτικά προς αυτόν μέσα ενημέρωσης και οι πολιτικοί του αντίπαλοι του χρεώνουν.

Η στροφή προς τον ισλαμικό συντηρητισμό είναι όμως αδιαμφισβήτητο γεγονός και δεν είναι δυνατό να μη ληφθεί υπόψη και η περιρρέουσα έκρυθμη κατάσταση στη Μέση Ανατολή.

«Δεν πρόκειται να υπάρξει «τουρκική άνοιξη» στην Τουρκία», δήλωσε ωστόσο ο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, υποδεικνύοντας δάκτυλο τρίτης δύναμης για την αποσταθεροποίηση της χώρας.

Είναι βεβιασμένο το όποιο συμπέρασμα επί της παρούσης, καθώς διαχρονικά η αλήθεια λάμπει πάντοτε με καθυστέρηση.

Αλλά, αλήθεια, πόσα τιτιβίσματα χρειάζονται για να φέρουν την άνοιξη;

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Για ποια ενότητα;

Με αφορμή τα αποτελέσματα στις αρχαιρεσίες του Εργατικού Κέντρου Αθήνας, ορισμένοι ξαναζεσταίνουν τη σούπα περί «ενότητας» των «αριστερών» παρατάξεων, που θα δώσουν, δήθεν, ένα άλλο «αριστερό παράδειγμα» στη διοίκηση των συνδικάτων και γενικά στο συνδικαλιστικό κίνημα. Πριν λίγο καιρό, μερικοί από τους ίδιους ιδεολογικούς και συνδικαλιστικούς χώρους είχαν φτάσει να προωθούν τη δημιουργία μέχρι και «αριστερών συνδικάτων». Εχουν κάνει την «ενότητα» σημαία ευκαιρίας και την σηκώνουν κάθε φορά, όταν πρόκειται να προωθήσουν τους πολιτικούς τους στόχους. Στρατηγική τους επιδίωξη ήταν και παραμένει ο εγκλωβισμός των εργαζομένων μέσα σε πλαστές διαχωριστικές γραμμές, σε σχήματα που συσκοτίζουν τις πραγματικές ταξικές αντιθέσεις, που θολώνουν τα αληθινά συμφέροντα και τους πραγματικούς αντιπάλους των εργαζομένων.

Είναι οι ίδιες δυνάμεις που λασπολογούν ανοιχτά κατά του ΠΑΜΕ ότι διασπά το κίνημα, ότι κάνει χωριστές συγκεντρώσεις και δεν ακολουθεί όπως αυτοί την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, δεν «σέβεται» τους συνδικαλιστικούς θεσμούς και προτιμά τη «μοναξιά» και τον «σεχταρισμό». Είναι ταυτόχρονα οι ίδιοι, που ακόμα και τώρα, σε εκατοντάδες σωματεία, ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα τα κάνουν πλακάκια με τις δυνάμεις του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, προχωράνε χέρι-χέρι με αυτούς που στα λόγια καταγγέλλουν, βρίσκονται σε πολλές περιπτώσεις σε «ανοιχτή γραμμή» με την εργοδοσία. Η «ενότητα» που ευαγγελίζονται είναι στις κορυφές, στα πόστα και στις καρέκλες. Προωθούν την «αριστερή ενότητα» για να κρύψουν τη στρατηγική τους, που υποτάσσει το κίνημα στους καπιταλιστές και στους στρατηγικούς στόχους της άρχουσας τάξης. Γι' αυτό παρά τα «αριστερά προξενιά» στα οποία επιδίδονται, για χρόνια -και τώρα- ήταν ουρά της πλειοψηφίας